

19 Μαΐου 2020

Μερόπη, ποια πορεία θα ήθελες να έχει το «αγόρι» σου;

[Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Συνεντεύξεις](#)

Μια συνέντευξη με αφορμή την κυκλοφορία ενός βιβλίου, του οποίου μάλιστα η Κύπρια συγγραφέας ζει στη Νέα Υόρκη, θα φάνταζε αυτή την περίοδο εντελώς άκαιρη. Όχι όμως αν μιλούμε για το συγκεκριμένο βιβλίο και το στόρι που

πραγματεύεται.

Η συνάντησή μου με τη Μερόπη Κυριάκου ήταν ίσως η τελευταία που έκανα για τις ανάγκες μιας συνέντευξης στην προ κορωνοϊού εποχή. Όσο κι αν πλέον ακούγεται εξωπραγματικό αυτό που θα πω, είχαμε βρεθεί ένα πρωί Πέμπτης σε μια σχεδόν γεμάτη καφετέρια και πίνοντας καφέ -χωρίς να μας απασχολούν οι αποστάσεις ασφαλείας και τυχόν μικρόβια- κάναμε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση.

Η αφορμή ήταν η προ λίγων μηνών κυκλοφορία του πρώτου της βιβλίου. Παρότι ζει στη Νέα Υόρκη, μόνιμα πια, εντούτοις μια φορά τον χρόνο, όπως μου λέει, προσπαθεί να έρχεται στην Κύπρο.

Μετά τη συνάντησή μας είχα σκοπό να δουλέψω το κείμενο της συνέντευξης άμεσα.

Λίγες μέρες μετά, παρόλα αυτά, ανακοινώνεται, τόσο εδώ όσο και στην Αμερική (όπου είχε προλάβει να επιστρέψει), το lockdown. Οι προτεραιότητες όλων αλλάζουν και σκέφτομαι πως ένα άρθρο για την κυκλοφορία ενός βιβλίου ίσως να μην έχει χώρο ύπαρξης στο timeline μας εν μέσω πανδημίας. Ίσως να ήταν άδικο για την ίδια και την πρώτη συγγραφική απόπειρά της. Ίσως ο κόσμος να το προσπερνούσε αδιάφορα.

Χθες, παρόλα αυτά, ακούγοντας ξανά την κουβέντα μας καθώς απομαγνητοφωνούσα, συνειδητοποίησα πως αυτό που πραγματεύεται η Μερόπη στο (παιδικό) βιβλίο της με τίτλο «Το αγόρι που περπατούσε στο τεντωμένο σχοινί» είναι κάτι του οποίου, όλοι εμείς, όλο αυτό το διάστημα,

συνειδητοποιήσαμε τη σημαντικότητα.

Το βιβλίο μιλά για την αξία της φιλίας.

Η Μερόπη μού εξιστορεί με ποιο τρόπο η τόσο σημαντική αυτή αξία έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην αντιμετώπιση μιας περιπέτειας (υγείας) που είχε, αλλά και στην ίδια τη δημιουργία του βιβλίου.

Βασικά, ο καρκίνος με βοήθησε να δώσω βαρύτητα στα πιο σημαντικά σημεία της ζωής μου. Όταν άρχισα να γράφω το βιβλίο ήταν μια περίοδος που είχα αλλάξει τη ζωή μου ριζικά. Ενώ ζούσα στην Κύπρο αποφάσισα ότι θα ζήσω στην Αμερική, άφησα τα πάντα πίσω μου και ήμουν σε μια περίοδο έντονης «μοναξιάς». Είχα τον άντρα μου, είχα την κόρη μου, αλλά δεν είχα κανέναν άλλο γύρω μου. Και εκεί κατάλαβα πως το να συνειδητοποιείς τι είναι σημαντικό αλλά να μη ζεις με το τι είναι σημαντικό, σε κάνει να νιώθεις αρκετά μόνος.

Σε ποια φάση της ζωής σου συνειδητοποίησες τη σημαντικότητα της φιλίας;

Στην εφηβεία υπήρξα οδηγός και ένα πράγμα που σου προσφέρουν οι πρόσκοποι, οι οδηγοί, είναι ότι δένεσαι πάρα πολύ με ανθρώπους με τους οποίους ζεις καταστάσεις μαζί τους -στις κατασκηνώσεις, στα διήμερα κλπ. Η φιλία είχε μια ιδιαίτερη θέση στη ζωή μου. Νομίζω, όμως, ότι πιο έντονα βίωσα τη σημαντικότητα της φιλίας όταν είχα ένα θέμα με την υγεία μου και χρειάστηκε να πάω στην Αμερική για να το αντιμετωπίσω. Πριν φύγω από την Κύπρο, υπήρξε μια περίοδος -ενός μήνα- όπου είχα πάρα πολλές εξετάσεις, πάρα πολλές επισκέψεις σε γιατρούς και σε αυτό το διάστημα οι φίλοι μου δεν με είχαν αφήσει δευτερόλεπτο να είμαι μόνη μου. Κάθε νύχτα στο σπίτι μου ήταν σαν να είχαμε πάρτι. Και όταν όλοι κοντά μου, μόνο και μόνο για να με απασχολούν, για να με εμψυχώσουν. Αυτό το πράγμα για μένα ήταν μια υπερβολικά σημαντική περίοδος που μου απέδειξε ότι κάτι είχα «κτίσει» μαζί τους τα προηγούμενα χρόνια. Επίσης, όταν έφυγα για την επέμβασή μου, μια παρέα από φίλες πλήρωσαν το εισιτήριο και τη διαμονή σε μια συγκεκριμένη φίλη για να μπορέσει να έρθει για μια ολόκληρη βδομάδα και να είναι μαζί μου στο νοσοκομείο. Τούτο ήταν υπερβολικά σημαντικό για μένα, σε σημείο που ήταν σχεδόν αισχρό (γέλια).

Αυτό που μόλις περιέγραψες είναι με κάποιο τρόπο μέσα στο βιβλίο;

Βασικά, έδωσα όλη τη βαρύτητα του βιβλίου στη σημαντικότητα της φιλίας.

«Το αγόρι που περπατούσε στο τεντωμένο σχοινί» είναι υπαρκτό πρόσωπο;

Όχι, με βάση την ιστορία είναι φανταστικό. Η ιδέα προέκυψε από το ντοκιμαντέρ

του Γάλλου σχοινοβάτη Philippe Petit, ο οποίος αποφάσισε ότι θα περπατήσει στους δίδυμους πύργους. Φυσικά, δεν μπορούσε να πιάσει άδεια και έτσι τους περπάτησε κρυφά. Έστησε ολόκληρη επιχείρηση για να το κάνει, κρυμμένος μέσα στους πύργους. Όταν είχα παρακολουθήσει το ντοκιμαντέρ, μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση αυτή η δραστηριότητα. Αυτό, όμως, που με προβλημάτισε στη συνέχεια ήταν ότι ο Petit, κατεβαίνοντας από το σχοινί είχε τόσο μεγάλη έπαρση για το ότι τα κατάφερε που κατάστρεψε την προσωπική ζωή του. Είχε χωρίσει με τη σύντροφό του και γενικά αντιδρούσε με μια ιδιαίτερη έπαρση. Αυτό που κατάφερε, αντί να τον βοηθήσει να βελτιώσει τον εαυτό του, αυτό που έκανε ήταν να τον υποβιβάσει.

Οπότε, η ιστορία του Petit λειτούργησε σαν αφορμή για να ξεδιπλώσεις τις σκέψεις σου σε σχέση με το τι πραγματικά χρειάζεται ένας άνθρωπος για να είναι ευτυχισμένος;

Όταν έχεις μια τάση να γράφεις έχεις μαζί και μια τάση να προβληματίζεσαι για διάφορα πράγματα. Κάπως είχα μια εντύπωση για ένα παραμύθι το οποίο τελικά εμπνεύστηκα από την πράξη του Petit, αλλά εξελίχτηκε σε κάτι που προβλημάτιζε εμένα προσωπικά, το οποίο ήταν η αξία της φιλίας και η βαρύτητα που έχει στη ζωή ενός ανθρώπου. Γενικότερα, ποιες είναι αξίες που τελικά είναι τόσο σημαντικές για έναν άνθρωπο έτσι ώστε να ζει ευτυχισμένος.

Έχουμε δημιουργήσει μια τόσο ρεαλιστική κατάσταση γύρω από τα παιδιά που αυτό τα δυσκολεύει να βγουν από τον ρεαλισμό και την πραγματικότητα και να σκεφτούν ένα πράγμα που είναι φανταστικό.

Πρόκειται για την πρώτη σου συγγραφική απόπειρα;

Ναι! Πλέον, υπάρχει το μικρόβιο (γέλια).

Και πλέον δηλώνεις συγγραφέας;

Νομίζω είναι νωρίς με ένα βιβλίο να δηλώσω συγγραφέας, αλλά θα ήθελα να συνεχίσω τη διαδικασία.

Τι πρέπει να έχεις υπόψη σου όταν γράφεις απευθυνόμενος σε παιδιά;

Τις ευαισθησίες τους. Δηλαδή, πώς μπορούν να καταλάβουν κάποια γεγονότα και πώς θα ήθελες να προσεγγίσεις συναισθήματα τα οποία μπορεί να έχουν ήδη ή που προβληματίζοντάς τα θα μπορούσαν να προκύψουν, κάνοντάς τους να σκεφτούν περαιτέρω κάποια πράγματα. Για παράδειγμα, δεν νομίζω ότι ένα παιδί ηλικίας 5-12 χρόνων (η ηλικία που κυρίως αφορά το βιβλίο) μπορεί να σκεφτεί τόσο εις

βάθος, να έχει προσωπικούς στόχους στη ζωή του (και όχι μόνο υλικούς) και γενικότερα να σκεφτεί ότι η φιλία είναι κάτι το οποίο σε ολοκληρώνει ως άνθρωπο. Είναι όμως κάτι το οποίο μπορείς να τους δώσεις να καταλάβουν, αφού ήδη μπαίνουν σε μια διαδικασία να αρχίσουν να αναπτύσσουν τις δικές τους διαπροσωπικές σχέσεις, να έχουν συναισθήματα για τους φίλους τους. Και επίσης, κακά τα ψέματα, στις μέρες μας, τα σχολεία τους βάζουν τόσους πολλούς και συγκεκριμένους στόχους μέσω των μαθημάτων τους που καμιά φορά τα κάνουμε πολύ βαθμοθηρικά ή τα ωθούμε να επικεντρώνονται σε έναν και μόνο στόχο. Οκ, κατανοούν τον στόχο και δουλεύουν για να φτάσουν εκεί, αλλά είναι ωραίο να τους δώσουμε και έναν δεύτερο προβληματισμό, για το τι τελικά είναι αυτό που κάνει και τα ίδια ευτυχισμένα.

Εκείνο που με ευχαριστεί περισσότερο συγκρίνοντας Αμερική και Κύπρο, και αυτό είναι κάτι το οποίο σχολιάζω σε όλους, είναι ότι οι διαπροσωπικές σχέσεις στην Κύπρο έχουν μια ποιότητα, μια άλλη βαρύτητα.

Τι κριτική σου έκανε η κόρη σου για το βιβλίο;

Της άρεσε. Γενικά, ήταν θετικά τα σχόλιά της. Την προβλημάτισε ως προς το πού είμαι εγώ μέσα στο βιβλίο. Κάτι που με ρώτησε μια μέρα και ήταν όμορφο αφορούσε στο ποια σημεία περπάτησα εγώ. Με έβαλε σε διαδικασία να σκεφτώ ποιοι ήταν οι δικοί μου στόχοι που με πήραν από το ένα μέρος στο άλλο, για να καταλήξω, ας πούμε, στο ότι μια από τις πιο σημαντικές αξίες στη ζωή ενός ανθρώπου είναι η φιλία. Ήταν μια ιδιαίτερα όμορφη ερώτηση. Όπως επίσης, χρειάστηκε να συζητήσουμε λίγο τα είδη των βιβλίων, ότι δηλαδή υπάρχουν και βιβλία φαντασίας, με αφορμή ένα σημείο που ο ήρωας της ιστορίας περπατά στο διάστημα. Με είχε ρωτήσει «πώς γίνεται να περπατήσει ένας άνθρωπος στο διάστημα;». Οι ερωτήσεις της ήταν κυρίως ως προς το περιεχόμενο.

Το διαφημίζει;

Ναι. Έκανε και κάτι πολύ όμορφο, το οποίο εγώ προσωπικά δεν είχα σκεφτεί. Πρόσφατα κάναμε μια εκδρομή στα κατεχόμενα. Πρώτη φορά είχαμε πάει και ως εκ τούτου ήταν ιδιαίτερα φορτισμένο το κλίμα. Επισκεφτήκαμε το Ριζοκάρπασο και το σχολείο. Έτυχε να μιλήσουμε με άτομα του σχολείου και ακούγοντας τις ιστορίες τους, αμέσως μετά μου λέει: «Μάμα, εξέχασες να φέρεις βιβλία». Τούτο ήταν πάρα πολύ ωραίο για εμένα, το ότι σκέφτηκε πως το βιβλίο θα ήταν σημαντικό και για αυτούς τους μαθητές, εκείνης της ηλικίας. Γενικότερα, το διαφημίζει, ναι. Λόγω του ότι όμως με στερήθηκε λίγο κατά τη διάρκεια της

δημιουργίας του, νομίζω δεν είναι τόσο θετική για το επόμενο (γέλια).

Τι σχόλια θυμάσαι από άλλα παιδιά;

Αναλόγως την ηλικία, προβληματίζονται διαφορετικά. Στα 8 με 9, για παράδειγμα, τους προβληματίζει πολύ το είδος του βιβλίου. Πώς μια κατάσταση πχ μπορεί να ερμηνευτεί με βάση τη λογική τους. Και αυτό ήταν ιδιαίτερα ενδιαφέρον γιατί είναι εκεί που καταλαβαίνεις ότι έχουμε δημιουργήσει μια τόσο ρεαλιστική κατάσταση γύρω από τα παιδιά που αυτό τα δυσκολεύει να βγουν από τον ρεαλισμό και την πραγματικότητα και να σκεφτούν ένα πράγμα που είναι φανταστικό. Περιοριστήκαμε στο να τους διαβάζουμε φανταστικές ιστορίες μόνο για όσο είναι μωρά και μετά ξαφνικά τα ρίχνουμε σε μια πραγματικότητα μέσα στην οποία είναι δύσκολο να αντιληφθούν κάτι το φανταστικό. Το πιο ωραίο σχόλιο, όμως, που άκουσα ήταν από ένα αγοράκι ηλικίας 10 χρονών, το οποίο μου είπε ότι η ιστορία ήταν σαν να του έκανε μια έκρηξη στον εγκέφαλο, γιατί τον έκανε να σκεφτεί πως πέραν από τους στόχους που θέτει ως μαθητής, μπορεί να θέσει και προσωπικούς στόχους. Στόχους τους οποίους, προφανώς, ξεχνούμε, αφού εμείς οι ενήλικες περιορίζουμε πολύ τα παιδιά μας.

Πιο έντονα βίωσα τη σημαντικότητα της φιλίας όταν είχα ένα θέμα με την υγεία μου και χρειάστηκε να πάω στην Αμερική για να το αντιμετωπίσω.

Σε ποια συναισθηματική κατάσταση θυμάσαι να ήσουν στην περίοδο που έγραψες το βιβλίο;

Βασικά, ο καρκίνος με βοήθησε να δώσω βαρύτητα στα πιο σημαντικά σημεία της ζωής μου. Όταν άρχισα να γράφω το βιβλίο ήταν μια περίοδος που είχα αλλάξει τη ζωή μου ριζικά. Ενώ ζούσα στην Κύπρο αποφάσισα ότι θα ζήσω στην Αμερική, άφησα τα πάντα πίσω μου και ήμουν σε μια περίοδο έντονης «μοναξιάς». Είχα τον άντρα μου, είχα την κόρη μου, αλλά δεν είχα κανέναν άλλο γύρω μου. Και εκεί κατάλαβα πως το να συνειδητοποιείς τι είναι σημαντικό αλλά να μη ζεις με το τι είναι σημαντικό, σε κάνει να νιώθεις αρκετά μόνος. Νομίζω πως μέσω του βιβλίου ήθελα απλώς να εκφράσω την ευγνωμοσύνη που ένιωθα για το τι είχα αποκτήσει ως εκείνη τη μέρα. Και παρότι ήμουν μακριά, εξακολουθούσα να το έχω -να έχω τους φίλους τους οποίους είχα και προηγουμένως. Ήταν μια περίοδος λίγο περίεργη, μια περίοδος αντιφατική. Γιατί ενώ ήταν κάτι τόσο έντονο και τόσο σημαντικό, το οποίο εκτιμώ ιδιαίτερα, ζούσα μακριά του.

Είναι αυτό το πολύ κλισέ που λέμε πως, αυτά που πραγματικά μάς ανήκουν είναι άυλα.

Είναι κλισέ, αλλά πραγματικά είναι αλήθεια.

Σε ποιο βαθμό άλλαξε η στάση σου απέναντι στη ζωή μετά την περιπέτεια με τον καρκίνο;

Είναι αστείο, αλλά νιώθω πως όταν σωθείς, όταν επιβιώσεις μάλλον όχι όταν σωθείς -γιατί δυστυχώς δεν σε αφήνουν να ξεχάσεις ποτέ ότι είσαι καρκινοπαθής αφού είναι μια διαδικασία μέσα στην οποία πρέπει να υπάρχουν κάθε έξι μήνες ή κάθε ένα χρόνο αν είσαι τυχερός-, απ' εκεί και πέρα εκτιμάς πραγματικά αυτό που σου συνέβη. Ακούγεται λίγο παράλογο αλλά είναι αλήθεια. Σε βοηθά να συνειδητοποιήσεις πολλά πράγματα μια ασθένεια -όχι μόνο ο καρκίνος.

Τι θα συμβούλευες ανθρώπους που περνούν τώρα μια παρόμοια περιπέτεια;

Να συγκεντρωθούν στον εαυτό τους. Αναλωνόμαστε σε τόσα πολλά και διαφορετικά πράγματα, καθημερινά. Ναι μεν είναι κι αυτά χρήσιμα, γιατί αυτή είναι η ζωή μας και είναι φυσιολογικό να συμβαίνουν, αλλά κάποιες στιγμές χρειάζεται να συγκεντρωθούμε τόσο πολύ στον εαυτό μας για να μπορέσουμε να μας ακούσουμε και να αποφασίσουμε τι πραγματικά θέλουμε και να το παλέψουμε. Έρχεται κάποια στιγμή, καμιά φορά όταν περνάς την ασθένεια, που κουράζεσαι και απελπίζεσαι. Και η απελπισία είναι φυσιολογική, χρειάζεται όμως να συγκεντρωθείς και να το παλέψεις γιατί αξίζει τον κόπο. Πραγματικά αξίζει τον κόπο. Εν πάρα πολλά ωραία η ζωή.

Κακά τα ψέματα, στις μέρες μας, τα σχολεία βάζουν στα παιδιά τόσους πολλούς και συγκεκριμένους στόχους μέσω των μαθημάτων τους που καμιά φορά τα κάνουμε πολύ βαθμοθηρικά ή τα ωθούμε να επικεντρώνονται σε έναν και μόνο στόχο.

Μερόπη, ποια πορεία θα ήθελες να έχει το «αγόρι» (σου) -που περπατούσε στο τεντωμένο σχοινί»;

Θα ήθελα να περπατήσει στις ζωές πολλών παιδιών, πράγμα το οποίο με ενδιαφέρει σε μεγάλο βαθμό, εξ ου και προσπαθώ να το βάλω σε όσο το δυνατό περισσότερα σπίτια. Στα σχολεία στην Αμερική έχω κάνει πολλές αναγνώσεις! Με ενδιαφέρει περισσότερο να προσεγγίσω τα ίδια τα παιδιά παρά να κάνω μια ανάγνωση στην οποία οι περισσότεροι θα είναι ενήλικες. Ο στόχος μου είναι να τα κάνω να σκεφτούν πράγματα νωρίς, τα οποία εγώ κατάλαβα όντας πιο μεγάλη.

Το επόμενο σου βιβλίο πιο θα είναι;

Σκέφτηκα ήδη τον τίτλο. Θα ήθελα να έχει σχέση με κάτι το οποίο αγαπώ

ιδιαίτερα και με το οποίο ασχολούμαι πιο έντονα τα τελευταία χρόνια και έχει να κάνει και με το διδακτορικό μου. Αυτό είναι η ταυτότητα. Νιώθω ότι τούτη η υφήλιος περιέχει τόσους πολλούς και διαφορετικούς πολιτισμούς που αξίζει τον κόπο να τους κοιτάξεις. Προσεγγίζω μια ιδέα που με οδήγησε στην απόφαση να ονομάσω το βιβλίο «Το πιο φωτεινό ουράνιο τόξο», το οποίο ουράνιο τόξο φυσικά θα είναι ολόκληρος ο κόσμος και τα διαφορετικά χρώματα τα οποία προσφέρει. Αισιοδοξώ ότι θα είναι έτοιμο μέχρι τον Οκτώβριο.

Εκτός από τη συγγραφή, με τι άλλο ασχολείσαι;

Αυτή τη στιγμή είμαι εκπαιδευτικός, διδάσκω στα ομογενειακά σχολεία της Νέας Υόρκης. Είμαι σε τρία σχολεία -στα δύο εκπαιδευτικός και στο τρίτο είμαι και υποδιευθύντρια. Επίσης, έχω μαθητές για ιδιαίτερα μαθήματα (Ελληνικά).

Δασκάλα ή φιλόλογος;

Τίποτα από τα δύο. Τελείωσα τη Νομική Αθηνών και βρέθηκα στην Αμερική να κάνω την εκπαιδευτικό. Τώρα κάνω το διδακτορικό μου στην ανάπτυξη της πολιτισμικής ταυτότητας των ομογενών της Νέας Υόρκης, οπότε είναι κάτι πολύ ενδιαφέρον για μένα, αφού η παιδεία είναι μια από τις πιο σημαντικές πτυχές της ταυτότητας. Και η παιδεία την οποία μπορούν να αποκτήσουν οι ομογενείς στην Αμερική έρχεται μόνο από τα ομογενειακά σχολεία.

Έρχεται κάποια στιγμή, καμιά φορά όταν περνάς την ασθένεια, που κουράζεσαι και απελπίζεσαι. Και η απελπισία είναι φυσιολογική, χρειάζεται όμως να συγκεντρωθείς στον εαυτό σου και να το παλέψεις γιατί αξίζει τον κόπο. Εν πάρα πολλά ωραία η ζωή.

Τι σου αρέσει στη Νέα Υόρκη και τι στην Κύπρο;

Στη Νέα Υόρκη μου αρέσει η οργάνωση, οι ρυθμοί εκεί είναι τόσο γρήγοροι που δεν μπορείς να αποκλίνεις, ούτε του προγράμματος ούτε των πρακτικών διαδικασιών στην καθημερινότητα και έτσι με αυτό τον τρόπο επειδή όλος ο κοινωνικός σου περίγυρος ζει με ένα συγκεκριμένο τρόπο είναι πιο εύκολο και για σένα να ακολουθήσεις το πρόγραμμα. Στην Κύπρο είμαστε λίγο πιο χαλαροί σε αυτό το κομμάτι. Εκείνο που με ευχαριστεί περισσότερο όμως, συγκρίνοντας Αμερική και Κύπρο, και αυτό είναι κάτι το οποίο σχολιάζω σε όλους, είναι ότι οι διαπροσωπικές σχέσεις στην Κύπρο έχουν μια ποιότητα, μια άλλη βαρύτητα. Στην Αμερική δεν το βρίσκεις εύκολα αυτό το πράγμα, κυρίως λόγω των διαφορετικών ρυθμών της ζωής. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να δεθούν γιατί τρέχουν για χιλιάδες άλλα

πράγματα. Η Αμερική όμως είναι μια χώρα στην οποία πραγματικά αισθάνεσαι την ελευθερία. Δεν αισθάνεσαι τουρίστας, σε όποια εθνικότητα κι αν ανήκεις - τουλάχιστον στη Νέα Υόρκη.

Στην Κύπρο πόσο συχνά έρχεσαι;

Προσπαθώ να έρχομαι μια φορά τον χρόνο.

Πού μπορεί κάποιος να βρει το βιβλίο;

Υπάρχει στο Amazon, ενώ είχα την τιμή να έχω μια καλή συνεργασία και να μπει επίσης στις λίστες του πιο μεγάλου βιβλιοπωλείου της Αμερικής, του Barnes & Noble. Μάλιστα, έχω τη χαρά να υπάρχει και το αγγλόφωνο και το ελληνόφωνο στις λίστες τους. Φιλοξενείται επίσης στο βιβλιοπωλείο Rivergate στα Λατσιά.

Πάνε καλά οι πωλήσεις;

Είμαι ευχαριστημένη, ναι!

Πηγή: city.sigmalive.com